

ת"פ 6348/04/21 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד אדהם נאפע - תושב איו"ש, עאמר סרור - תושב איו"ש

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 6348-04-21 מדינת ישראל נ' נאפע ואח'

בפני כבוד השופטת שוש שטרית

המאשימה מדינת ישראל - תביעות נגב
ע"י ב"כ עוה"ד אלחנן שקלאר

נגד

הנאשמים אדהם נאפע - תושב איו"ש
ע"י ב"כ עוה"ד יונס אלקרנאוי
עאמר סרור - תושב איו"ש
ע"י ב"כ עוה"ד עפרה אלון

הכרעת דין

הנאשמים, תושבי כפר נעלין שבשטחי הרשות הפלסטינית, עומדים לדין באשמה של כניסה לישראל שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952. בנוסף, נאשם 2 עומד לדין באשמה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

כתב האישום ותשובת הנאשמים

1. על פי העובדות, ביום 02.04.2021 סמוך לשעה 01:14 שהו הנאשמים בתחנת דלק עין בוקק סמוך לכביש 90, מבלי שהיה בידם אישורי כניסה או שהייה בישראל כדין. במעמד זה התבקש נאשם 2 להזדהות בפני השוטר שהיה במקום והוא השיב מספר פעמים כי הוא קטין בן 13. במעשיו אלה, עשה נאשם 2 מעשה בכוונה להפריע לשוטר במילוי תפקידו או בכוונה להכשילו.

בתשובה לכתב האישום בישיבה שהתקיימה ביום 11.04.2021, לא הכחישו הנאשמים כי שהו בישראל במקום ובזמן כמתואר בכתב האישום, אלא שלטענתם הם הוטעו על ידי נהג הרכב בו נמצאו, לחשוב כי הוא מתכוון להסיעם ליריחו. לטענתם, הם לא ידעו כי הרכב נכנס לישראל, מאחר והנסיעה הייתה בשעת לילה מאוחרת כשכל הנוכחים ברכב שתו אלכוהול ועל כן לא היו מודעים לכך שהרכב נכנס לתחומי מדינת ישראל. ב"כ הנאשמים העלו טענה לאפליה של

התביעה בין הנאשמים למסיע הרכב שנגדו לא הוגש כתב אישום, והוסיפו: "אנו נבקש לזמן את המסיע כעד הגנה מטעמנו".

תמצית הראיות

2. במסגרת פרשת התביעה העיד השוטר א.א. והוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - דיסק סרטוני מצלמות הגוף של השוטר א.א.

ת/2 - עימות בין נאשם 1 למסיע שנערך מיום 02.04.21, עימות בין נאשם 2 למסיע שנערך ביום 02.04.21.

ת/3 - הודעת נאשם 1 אדהם נאפע בחקירתו במשטרה מיום 02.4.2021.

לשאלה מה יש לו לומר על המיוחס לו השיב: "לא ידעתי שאני בישראל חשבתי שנוסעים ליריחו" (עמ' 3, ש' 8) ומשהתבקש להסביר כיצד הגיע לים המלח השיב: "מצאנו בחור בנעלין זה שבאנו אתו היה תקוע בנעלין עזרנו לו תיקנו לו את הרכב בנעלין אמר שייקח אותנו ליריחו לטיול ולא ידענו שזה אזור מדינת ישראל" (עמ' 3, ש' 18-19). בהמשך חקירתו, לשאלות החוקר מסר כי אין לו היכרות מוקדמת עם המסיע, וכל הקשר בניהם החל בכך שעזר למסיע בתיקון הרכב בכך שלקח אותו למכונאי רכב בכפר, שמו טארק, אשר תיקן את המצמד תמורת 500 ₪ (עמ' 3, ש' 21-29). מדברי הנאשם עלה לאחר תיקון הרכב בעל הרכב אמר להם כי ייקח אותם לטיול " ליריחו ים המלח" (עמ' 3, ש' 35) והם נעתרו להזמנתו. כשנשאל למה שיעשה כן בעל הרכב, השיבה: "כך כי רצה לקחת אותנו לטיול" (עמ' 4, ש' 39). לשאלות החוקר הוסיף כי לא שילמו עבור הנסיעה אולם "תדלקנו לו את הרכב" (עמ' 3, ש' 37) וכי יצאו ברכב מהכפר "בלילה בעשר" (עמ' 4, ש' 41) ולשאלה, לאן נסעתם? השיב: " ליריחו ים המלח לא מכירים את המקום (עמ' 4, ש' 43).

החוקר הטיח בנאשם את גרסת בעל הרכב, לפיה הוא אינו מכיר אותם וכי לא לקח אותם לטיול, ועל כך השיב הנאשם: " לא מכירים מצאנו אותו תקוע ועזרנו לו ואז אמר שייקח אותנו לטיול" (עמ' 4, ש' 45). הנאשם אחז בגרסה זו גם משהוטח בפניו כי לדברי המסיע לקח אותם טרמפ: "לא, מצאנו אותו תקוע ועזרנו לו" (עמ' 4, ש' 49). בסוף חקירתו, הוסיף: "פעם ראשונה שאנחנו מגיעים למקום הזה לא ידענו שזה אזור ישראלי אם היינו יודעים לא היינו מגיעים" (עמ' 4, ש' 51).

ת/4 - הודעת נאשם 2 - עמאר סרור בחקירתו במשטרה מיום 02.04.2021 -

בחקירתו במשטרה מסר נאשם 2: " הבחור הזה היהודי זה שלמטה בא לנעלין הרבה רואים אותו רכבים, אתמול הרכב שלו היה מקולקל והבן דוד שלי שהיה אצלך תיקן לו את הרכב הרכיב לו מצמד ומצבר. הבחור היהודי אמר לבן הדוד שלי שייקח אותו לים המלח ואדהם התקשר אליי ונסענו ליריחו אחרי עשר דקות לא יודע איך הגענו לפה נכנס לתחנת דלק שאלנו מה קרה אמר שייקח אותנו לטיול ואז באו המשטרה ותפסו אותנו" (עמ' 3, ש' 9 - 12). בהמשך, אישר כי ידוע לו שאסור להיכנס לישראל ללא היתר, והוסיף "כן יודע אבל לא ידעתי שאנחנו בישראל" (עמ' 3, ש' 18).

בהמשך, לשאלות החוקר מסר כי בן הדוד של נאשם 1, טארק נאפע, הוא זה שתיקן את הרכב התקול של בעל הרכב, ולשאלה כמה שולם עבור התיקון השיב: "ביקש שלוש מאות אמרנו לו מאתיים מספיק" (עמ' 3, ש' 24).

לשאלה לאן נסעו עם בעל הרכב השיב: "ליריחו כך אמר" (עמ' 3, ש' 26). והוסיף לשאלות החוקר כי ביקר בעבר ביריחו, כי יודע היכן יריחו (עמ' 3, ש' 30). מכאן לשאלה, מדוע לא העיר לבעל הרכב על כי לקח אותם למקום אחר ולא ליריחו השיב: "לא יודע הוא נהג לא יודע חשבנו שזה יריחו" (עמ' 3, ש' 32) ובהמשך הוסיף, כי לא שם לב שהוא לא ביריחו מאחר והיה חשון "לילה לא שמתי לב" (עמ' 3, ש' 34).

לשאלה מדוע אמר לשוטר כי הוא בן 13 שנים, השיב: "לא רציתי להגיד 13 רציתי להגיד 26" (עמ' 3, ש' 36). לשאלה חוזרת השיב: "הצילום של תעודת הזהות בטלפון הראיתי לו" (עמ' 4, ש' 38). ומשהוטח בו כי נשאל כמה פעמים האם הוא בן 13 והשיב שהוא בן 13, ענה הנאשם: "לא יודע הייתי שתיי אולי אמרתי לו אולי מפחד" (עמ' 4, ש' 40).

הנאשם הוסיף כי שתה בירה במהלך הנסיעה ובסוף הדברים הוסיף "לא, לא יודע איך נכנסנו לכאן" (עמ' 4, ש' 49).

5/ת - רשומה מוסדית מאת קציני המנהל האזרחי באזור יהודה ושומרון.

6/ת - דיסק תיעוד חזותי של חקירות הנאשמים במשטרה.

7/ת ו 8/ת - תעודות עובד ציבור ביחס לשליפת נתונים ממערכת אבן החכמים לקבלת פלט היתרי כניסה לישראל ומרשם מידע ביחס לנאשמים, מהן עולה כי לנאשמים לא היה היתר כניסה והשהייה בישראל במועד הרלוונטי (לנאשם 1 ניתנו היתרים מיוחדים למטרת טיול בין השנים 2018-2019).

מטעם ההגנה - העידו הנאשמים.

תמצית סיכומי הצדדים

3. בסיכומיה עתרה המאשימה להרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להן בהינתן שהוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים נכנסו לישראל שלא כדין וכי נאשם 2 הפריע לשוטר בעת מילוי תפקידו. **אשר לעבירה של כניסה לישראל נטען כי** היסוד העובדתי בעבירה ביחס לשני הנאשמים הוכח מעבר לכל ספק סביר ולמעשה לא נמצא במחלוקת בין הצדדים. **אשר ליסוד הנפשי נטען כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים** היו מודעים היטב למקום הימצאותם, ים המלח במדינת ישראל, כנלמד ועולה מעדותו של השוטר א.א, וצפייה בסרטון מצלמת הגוף של השוטר, ממנו המלמד באופן ברור כי הנאשמים ידעו כי הם בשטח ישראל וכי התנהלותם רחוקה מזו של מי שבאמת אינם יודעים או מבינים היכן הם נמצאים, וכי זו מקבלת משנה תוקף עת ניכר כי עשו כל שניתן היה על מנת לעכב בירור השוטר ארתור את זהותם.

חיזוק משמעותי לתמיכה באמור, בקשה התביעה להראות בשקרים של הנאשמים בהם פרטה בסיכומיה. בהקשר זה

נטען כי גרסתם, החל מאותו "טיול לילה" ועד ובעיקר בקשר עם אי ידיעתם את מקום הימצאותם - אינה סבירה אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם התשתית הראייתית הקיימת. נטען כי עדות הנאשמים בבית המשפט, בלתי מהימנה בין היתר נוכח שקרים שנמצאו בגרסתם ביחס לכלל השתלשלות האירוע אותו תיארו.

חיזוק נוסף לתשתית הראייתית הנ"ל בקשה התביעה לראות בעובדה כי ההגנה לא עמדה על עדותו של בעל הרכב אף שלטענתה ניסתה להזמין כעד מטעמה. נטען כי עובדה זו עומדת לחובתה בשים לב לפסוקה מקדמת דנא ולפיה הימנעות מלהביא עדות רלוונטית מובילה למסקנה שאילו הובאה הייתה פועלת לרעת הנאשם, כשבהקשר זה הפנתה לתפ"ח (ת"א-יפו) 1206/02 **מדינת ישראל נ' דוד בן אברהם** מבשב, תק-מח 2005 (1).

נטען כי משהוכח שהנאשמים היו מודעים לכך שנכנסו ושהו בישראל שלא כדין, ברי כי התנהלותו של נאשם 2 אשר נמנע דקות ארוכות למסור את מספר הזהות שלו לדרישת השוטר ארתור כשבתוך כך מסר מספר פעמים כי הוא הוא בן 13 שנים מהווה הפרעה מובהקת לשוטר בעת מילוי תפקידו.

אשר לטענת ההגנה לאכיפה בררנית, ציינה התביעה בעובדה כי נגד בעל הרכב הוגש כתב אישום בעבירה של הסעת שב"חים של כדין ובעמדה זו של המאשימה יש לשקף את המסד הראייתי לפניו בנסיבות האירוע נמצא מודעות בעל הרכב להיותם של הנאשמים שוהים בלתי חוקיים, ולמודעותם של הנאשמים לנסיעה לים המלח, כניסתם לישראל ושהייה בתחומה של כדין.

4. **ההגנה בסיכומיה** טענה כי מתחילת האירוע המתואר בכתב האישום לרבות במעצרים הייתה בפי הנאשמים גרסה אחת והיא שלא הייתה להם כל כוונה להיכנס לתוך תחומי המדינה אלא כי הם הוטעו לחשוב על ידי בעל הרכב כי הם נוסעים ליריחו ו **"לא היו מודעים לכך שהם בתוך שטח ישראלי"** (סיכומי הגנה, סעיף 3).

לטענת ההגנה, מיד עם מעצרים מסרו הנאשמים לשוטר שעצר אותם בתחנת הדלק עין בוקק שבים המלח **"גרסה שהביעה הפתעה מהטענה שהם בשטח ישראלי"** (סיכומים, סעיף 2) עליה חזרו בחקירתם במשטרה ובעימותים שנערכו בינם לבין בעל הרכב שנהג ברכב.

ההגנה חזרה וציינה כי הנאשמים אינם כופרים בעצם העובדה כי נמצאו בשטחה של מדינת ישראל כמפורט בכתב האישום, ולמעשה הם מודים בעובדה זו, אולם חזרה והדגישה כי הנאשמים לא היו מודעים לעצם כניסת הרכב ושהייתם בתחומי מדינת ישראל, ובהעדר מודעתם וכוונתם לעשות כן, הרי שלא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה ועל כן יש לזכותם מעבירה זו.

נטען כי התנהלות התביעה מתחילת ההליך התמקדה רק בהוכחת היסוד העובדתי שבעצם המצא הנאשמים בתחומי המדינה ומבלי שנתנה דעתה כלל ליסוד הנפשי הנדרש לכוונתם לעשות כן, תוך שהיא מתעלמת מטענתם כי לא ידעו שהגיעו ונכנסו לשטח ישראל, ובשל כך האירוע לא נחקר כראוי.

בסיכומי ההגנה נטען כי הנאשמים נקלעו לסיטואציה לא מתוכננת, כזו שלא רצו בה, שכן כל רצונם וכוונתם היו לנסוע **"ליריחו ים המלח"**, בהזמנת בעל הרכב יצאו עמו בשעת לילה, ברכב, בדרך שאינה מוכרת להם, דברו ביניהם, שמעו מוזיקה והיו שמחי לב לבלות את המשך הלילה **"ביריחו בתחומי ים המלח שבצד שטחי הרשות הפלסטינית"**, וברגע

שנעצרו כשהם ברכב של בעל הרכב ליד תחנת דלק עין בוקק, בעודם אוחזים בקבוקי בירה, נדהמו לגלות שהם לא בדרך ליריחו וכעולה מהסרטון (ת/1) שם הם נראים זועקים לשוטרים שאינם יודעים היכן הם, אולם השוטרים השתיק אותם בזעם (סעיף 17, סיכומי הגנה).

ההגנה סבורה כי משלא מדובר בנסיעה עצמאית של הנאשמים לתוך שטח ישראל, ובהינתן כי השניים אף לא ירדו מהרכב או שהו בתוך ישראל, לצד העובדה כי הנסיעה ברכב הייתה בחשיכה בשעת לילה מאוחרת, נלמד על העדר ידיעת הנאשמים כי הם בתחומי ישראל (סעיף 18, סיכומי הגנה).

לדידה של ההגנה, התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר שהנאשמים היו מודעים לכך שהם נמצאים בתחומי מדינת ישראל, ומתוך כך גם לא הוכיחה כי הייתה בכוונתם להיכנס ולשהות בישראל שלא כדין. לדידה של ההגנה, **גרסת הנאשמים בה דבקו לאורך כל ההליך המשפטי, הינה תמימה, פשוטה ומהימנה, כי לא נפל בה פגם ולא נסתרה, וכי זו נתמכת בהבעת הנאשמים את הפתעתם מהטענה כלפיהם כי הם מצויים בשטח ישראל, כעולה מצפייה בסרטון מצלמת הגוף של השוטרים (ת/1) המראה כי "...הנאשמים מיד אמרו כי הם לא ידעו היכן הם וכי לא הבינו איך הגיעו למקום בו נעצרו, אך השוטרים שמעו והתעלמו ולפעמים צעקו ונזף בהם (ראה דקה 12:43, 15:57 ו-16:14) ובכל זאת החליט לעצור אותם והמסיע (אשר חטאו חמור יותר) רק עיכב" (סיכומים, סעיף 8 פסקה אחרונה).**

אשר לעבירה של הפרעה לשוטרים המיוחסת לנאשם 2 טענה ההגנה כי ספק אם **"בהתנהלות הרגעית"** של נאשם 2 אשר רצה לומר שהוא בן 26 ויצא לו 13 כעולה מעדותו בבית המשפט, כשבהמשך, "תוך דקה" הציג בפני השוטרים צילום תעודת זהות, יש מספיק כדי לבסס כוונה להפריע לשוטרים ולהכשילו בתפקידו. לאמור הוסיפה ההגנה כי יש להביא בחשבון נאשם 2 מסר את גילו כאמור, בעת שהיה תחת השפעת אלכוהול, גם אם לא מדובר בהשפעה ניכרת, וכי היה מופתע מעצם המעצר והפחד ששלט בו באותם רגעים (סעיף 21, סיכומי הגנה).

לחילופין נטען, כי כלל נסיבות המעשה, קרי טענת הנאשם כי הוא בן 13 שנים, לעומת העובדה כי מיד לאחר מכן שיתף פעולה ומסר צילום תעודת זהות, היא בבחינת זוטי דברים שכן מדובר בהפרעה לשוטרים ברף הנמוך שבעבירה מסוג זה, שאינו מצדיק העמדתו לדין.

עוד טענה ההגנה בסיכומיה למחדל התביעה בהימנעה מלצרף את המסיע, בעל הרכב, כעד תביעה ועתרה לזקוק מחדל זה לחובתה בשים לב כי מדובר בעד מרכזי שהיה עשוי לשפוך אור על השתלשלות האירוע וחובת התביעה לסייע לבית המשפט בחשיפת האמת. עוד נטען בהקשר זה כי הנאשמים מצדם עשו כל שיכלו לזמן את בעל הרכב כעד הגנה, ללא הצלחה, ועל כן אין לקבל טענת המאשימה לפיה נמנעה ההגנה מלעשות כן על כל ההשלכות הנובעות מכך.

דין והכרעה

יריעת המחלוקת

5. העובדה לפיה הנאשמים, תושבי הרשות הפלסטינית, נכנסו ושהו בתחומה של מדינת ישראל, כמתואר בעובדות כתב האישום, אינה במחלוקת. גם העובדה לפיה נאשם 2 מסר לפחות בשתי פעמים לשוטרים א.א. (להלן: **השוטרים**) כי

הוא בן 13 שנים, אינה במחלוקת. השאלה שבמחלוקת היא במודעות הנאשמים לכניסתם ושהייתם בתחומי מדינת ישראל, קרי קיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעתם בעבירת הכניסה לישראל שלא כדין.

הנאשמים, תושבי הכפר "נעלין" שברשות הפלסטינית (להלן: **הכפר**) נתפסו ביום 02.04.2021, סמוך לשעה 01:14 כשהם יושבים בתוך רכב השייך לבחור יהודי ישראלי (להלן: בעל הרכב), בתחנת דלק עין בוקק סמוך לכביש 90, מבלי שהיה בידם אישורי כניסה או שהייה בישראל כדין.

תמצית גרסת הנאשמים הינה, כי לא הייתה להם כל כוונה להגיע, להיכנס ולשהות בתחומי מדינת ישראל. לטענתם הם נעתרו להזמנה לנסוע לטיול ביריחו על ידי בעל הרכב לו עזרו לתקן את הרכב שנתקע בכפרם, וסברו כי הם עושים דרכם ליריחו, עד שנתפסו על ידי השוטרים בתחנת הדלק בעין בוקק שבים המלח, אז הופתעו לגלות כי הם שוהים בתוך תחומה של מדינת ישראל.

6. לאחר ששמעתי את העדים ובחנתי את כלל הראיות נמצא שהתביעה הוכיחה בהתאם לנטל הראיה במשפט פלילי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמים נכנסו לישראל ללא היתר כדין במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, וכי נאשם 2 הפריע לשוטר בעת מילוי תפקידו.

התביעה בסיכומיה טענה כי השילוב בין מיקום תפיסת הנאשמים בשטחי ישראל, עדותו של השוטר והעולה מסרטון מצלמת הגוף של השוטר המתעד את ההתרחשות הקשורה עם התנהלותם ותגובתם של לרבות גרסתם - מלמד באופן ברור וחד משמעי שהנאשמים היו מודעים היטב למקום הימצאותם בשטח מדינת ישראל.

ההגנה מבקשת לתמוך את טענת הנאשמים לפיה לא היו מודעים כי הרכב בו נסעו נכנס לתחומי מדינת ישראל וכי בעת תפיסתם על ידי השוטר א', הם למעשה שהו בתחומי מדינת ישראל - בגרסתם שנטען כי הינה "**גרסה שהביעה הפתעה מהטענה שהם בשטח ישראלי**" (סעיף 2, סיכומי ההגנה) ובכך ש "**...ברגע שנעצרו כשהם ברכב של בעל הרכב ליד תחנת דלק עין בוקק, בעודם אוחזים בקבוקי בירה, נדהמו לגלות שהם לא בדרך ליריחו וכעולה מהסרטון (ת/1) שם הם נראים זועקים לשוטר שאינם יודעים היכן הם, אולם השוטר השתיק אותם בזעם**" (סעיף 17, סיכומי ההגנה).

על פי ההלכה הפסוקה, מקרה בו הוכחו הנסיבות העובדתיות למעשה העבירה, **חזקה היא**, בהעדר הסבר סביר חלופי, כי אלו בוצעו תוך מחשבה פלילית (ע"פ 611/80, **מהרן מטוסיאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה 85 (4) (14.7.81)).

כבר יש לומר, כי לאחר הצפייה ב ת/1 - דיסק הכולל סרטון שהורד ממצלמת גוף של השוטר ארתור לרבות שמיעת עדותו בבית המשפט - טענות ההגנה קורסות כבניין קלפים.

ההגנה בסיכומיה טענה כי עדות השוטר (אותו חקרה נגדית באריכות רבה) אינה רלוונטית למחלוקת שבין הצדדים

הנוגעת בשאלת מודעות הנאשמים (היסוד הנפשי) לשהייתם בתחומי ישראל, ועל כן, לא מצאה לנכון ל" התעמת" עם גרסת השוטר (אף על פי שהביאה מגרסת השוטר בסיכומיה).

למעשה, לא העלתה ההגנה כל טענה לבעייתיות או סתירה בעדותו של השוטר א', אם כי בניגוד לטענתה, עדות השוטר רלוונטית בהינתן כי הוא זה שפגש פנים מול פנים את הנאשמים ואשר בניגוד לטענתם כי הופתעו ונדהמו מטענתו כלפיהם כי הם נמצאים בתחומה של מדינת ישראל, מעדותו עולה ונלמד על התנהלות אחרת ומפלילה של הנאשמים.

7. עדותו של השוטר א.א הייתה ברורה וקוהרנטית תוך שחזר והבהיר בנסיבות והשתלשלות האירוע. השוטר העיד כי בהגיע הניידת המשטרה בה נהג לתחנת הדלק הוא נתן ליבו לרכב בו ישבו הנאשמים ופנה לרכב לאחר שזיהה כי נאשם 1 שישב במושב ליד הנהג שותה משקה אלכוהולי, בשעת לילה מאוחרת ובמקום ציבורי. לדבריו, מניסיונו הוא יודע כי לאזור תחנת הדלק בעין בוקק מגיעים שוהים בלתי חוקיים מהשטחים ועל כן פנה לברר עם הנאשמים, כשכבר בפתיחת השיחה עמם הבין כי לא מדובר בבדואים: **"אני עובד הרבה זמן באזור חי את האזור וראיתי שלא מדובר בבדואים"** (עמ' 8, ש' 12-14) ובהמשך, **"חשדתי שמדובר בתושבי שטחים"** (עמ' 8, ש' 31).

לשאלת ב"כ נאשם 2 **"אתה יכול להגיד לי באיזה מצב תודעתי הוא היה? הוא היה מבולבל הוא היה מפוחד? "** השיב **"אני לא פסיכיאטר"** (עמ' 20, ש' 10-14) ובהמשך, הוסיף כי הנאשמים דברו **"רגיל"** וכלל לא נראו שיכורים (עמ' 20 ש' 16). עוד בנוגע למצבם של הנאשמים בעת המפגש עמו, הוסיף השוטר לשאלת ב"כ הנאשמים, **כי אילו היה נודף ממי מהנאשמים ריח אלכוהול חריף או מי מהם היה מתנדנד , כי אז היה מצוין זאת בדוח הפעולה שלו** (עמ' 20, ש' 24). עדות השוטר כמפורט לעיל, כמו גם עדותו בנוגע להתנהלות הנאשמים אשר עיכבו במכוון ומשך דקות ארוכות את מסירת תעודת הזהות ו/או מספר הזהות שלהם, חרף בקשתו החוזרת ונשנית, ולרבות התגברות חשדו כי נכנסו והם שוהים בישראל ללא היתר - לא נסתרה.

טענת ההגנה לפיה הפתעת הנאשמים מטענת השוטר כי הם מצויים בשטח ישראל, מקבלת ביטוי בסרטון שהצפייה בו: **"מראה כי הנאשמים מיד אמרו כי הם לא ידעו היכן הם וכי לא הבינו איך הגיעו למקום בו נעצר"** (פסקה אחרונה בסעיף 8, סיכומי ההגנה) - נמצאה חסרת כל בסיס.

בניגוד חריף לטענה הנ"ל, צפייה בסרטון מעלה באופן ברור מוחלט וחד משמעי כי לא הייתה כל הפתעה אצל מי מהנאשמים, לא הייתה פנייה **מידית** של מי מהנאשמים אל השוטר ללמד על כי הם מופתעים או לא יודעים או לא מבינים מה רוצים מהם ובטח היכן הם נמצאים, כטענת ההגנה.

כנטען בסיכומי התביעה, ההיפך הוא הנכון. מראשית צפייה בהשתלשלות האירוע בגדרו נתפסו ונעצרו הנאשמים על ידי השוטר א', עולה בבירור כי היה ברי לכל הנוכחים שפניית השוטר ובקשתו מהנאשמים להזדהות היא על רקע חשדו כי מדובר בשב"ח, אשר **"משכו זמן"** ובמכוון עיכבו את מסירת תעודת זהות ומספר זהות שלהם לשוטר, אשר בעדותו מסר כי חש שהנאשמים נמנעים מזיהויים ויכול שאף סברו כי אם ימשיכו כך הוא ירפה מהם: **"אמרתי לו אמרתי להם שאני לא יעזוב אותם בשקט ועדיף שיזדהו..."** (עמ' 9, ש' 19).

8. בפתיחת הסרטון וצפייה בו נראית ניידת חונה אל מול פתח תחנת הדלק עליה מתנוסס שלט מואר עליו כיתוב בעברית "**תחנת עין בוקק**". סמוך לכך יוצא בעל הרכב מחנות הנוחות כשקית בידו. לשאלת השוטר א' משיב כי הרכב שלו וכי שמו **דרור מידן** והוא מזוהה מיד במערכת המשטרה. סמוך לכך נצפה הרכב בו ישבו הנאשמים בתוך תחנת הדלק והשוטר פונה לרכב בו ישבו - נאשם 1 במושב שליד הנהג כשהוא לבוש מעיל/ז'קט בצבע כחול, ונאשם 2 יושב מאחור והוא לבוש ז'קט בצבע שחור.

השוטר א' פונה לנאשמים **בשפה העברית** מבקש מהם להציג לו תעודת זהות (נומרטור 0:50) נאשם 2 משיב בעבירות כי תעודת הזהות שלו "**בבית**", נאשם 1 לא עונה.

השוטר שואל למספר הזהות שלהם, נאשם 2 משיב בעברית, כי הוא לא זוכר, ואילו משיב 1 לא עונה.

השוטר שוב פונה לנאשמים ואומר להם כי הוא צריך לזהות אותם ושוב שואל מה מספר הזהות שלהם. נאשם 2, עונה בתשובה "**אני בן 13**".

השוטר מביע ספק תמיהה ספק שאלה: "**13?**" ומוסיף "**בן כמה אתה...13 תוריד את המסכה**". נאשם 2 מסיר את המסכה (מסכת קורונה) והשוטר בתגובה: "**אתה בן 13..אא ... אתה רציני ... אתה לא בן 13**". נאשם 2 מתעקש, חוזר וטוען: "**באמת בן 13 באמת**".

השוטר שוב חוזר ומבקש באדיבות מהנאשמים להציג בפניו תעודת זהות או מספר זהות, והגם שעשה כן מספר פעמים, השניים עדיין נמנעים מלמסור תעודת זהות או את מספר הזהות שלהם, ובתוך כך פונה השוטר לבעל הרכב ושואל להיכרות שלו עם הנאשמים ובעל הרכב עונה: "**טרמפיסטים**" (נומרטור 02.05)

ההתרחשות כמתואר לעיל נמשכת מספר דקות. נאשם 1 אשר התבקש למסור תעודת זהות או מספר זהות, שותק ולמעשה לא מגיב לבקשתו החוזרת ונשנית של השוטר ארתור. בשלב זה השוטר מבקש מהנאשמים לצאת מהרכב, והשניים עושים כן באיטיות. בשלב זה, השוטר שואל את הנאשמים "**מאיפה אתם**" והם עונים "**מנעלין**".

עד לשלב זה והגם שהשוטר פונה אליהם בשפה העברית והם משיבים לו בעברית, והגם שניידת משטרתית עליה כתובים של משטרת ישראל ניצבת מול עיניהם של הנאשם, לרבות חנות הנוחות שבפתחה שלט מואר בשפה העברית " תחנת עין בוקק" ומסביב כתובים נוספים בשפה העברית - לא עלתה מצד הנאשמים כל טענה, שאלה ותהייה באשר למקום הימצאותם.

לא נמצא ולו ברמז בפניהם ו/או באופן התנהלותם של הנאשמים כי הם מופתעים ו/או נדהמים לגלות שנמצאים הם בתחומי ישראל . ברי כי אינם שיכורים אף לא תחת השפעת אלכוהול, ניכר כי הם מודעים ומבינים את הסיטואציה, וכטענת התביעה, בהתנהלותם מול השוטר, הם מבקשים "למשוך זמן".

בהמשך, בזמן שהנאשמים כבר מחוץ לרכב ועוד קודם שהשוטר מבקש מהם להתקשר על מנת שיהיה בידם מספר זהות לצורך זיהויים, נראים הנאשמים מעשנים סגריה ממוקדים מאוד במכשיר הנייד שלהם, (בעיקר נאשם 1). מכאן ובזמן שהשוטר מברר מול בעל הרכב על המצא בקבוקי אלכוהול בתוך הרכב, הנאשמים עומדים בצד ומשוחחים ביניהם.

כעבור כ 4 דקות ארוכות (נומרטור 04.00) מוסר נאשם 2 מספר זהות אותו מקריא מהמכשיר הנייד שלו, השוטר טוען

כי המספר לא מתאים ושוב מבקש להקריא את מספר הזהות הנכון, כשבעת הזו, שהשוטר עסוק עם נאשם 2, נראה נאשם 1 כשהוא מסתובב במקום, מעשן סגריה ומשוחח עם אחר באמצעות המכשיר הנייד שלו.

כעבור כ 5 דקות מבקשת השוטר מהנאשמים להציג תעודות זהות או מספר זהות, נאשם 2 מראה את תעודת הזהות שלו לשוטר במכשיר הנייד ומוסר מספר תעודת זהות שנמצא נכון.

בהמשך, בנוכחות הנאשמים, שואל השוטר את בעל הרכב מהיכן אסף את הנאשמים. בעל הרכב לא משיב, מתמהמה ואז פונה ושואל את הנאשמים בשפה העברית: **"מאיפה אספתי אתכם?"** פונה לנאשם 2 ושואל **"זוכר מאיזה תחנה לקחתי אתכם?"**. הנאשמים לא עונים. בעל הרכב חוזר ושואל את הנאשמים **"איפה אנחנו, עין בוקק נכון?"** ונאשם 2 עונה לו בעברית, **"כן עין בוקק"** (נומרטור 05.33) וכששואל בעל הרכב את הנאשמים **"איפה עצרתי לכם"** השניים לא עונים ונאשם 1 מתבקש על ידי השוטר להפסיק להתעסק במכשיר הנייד שלו.

בעל הרכב מוסר כי אסף את הנאשמים מאזור מגוריו, אזור נילי, בתחנה סמוך למודיעין, ולשאלת השוטר הוסיף ומסר כי **"אמרתי להם אני נוסע לים המלח ואיפה שאתם רוצים לרדת, תרדו, הם מדברים עברית..."** (נומרטור 06.38). בעל הרכב מוסיף ומוסר לשוטר כי הוא לא מכיר את הנאשמים וכי הגיע לים המלח ועשה דרכו לים המלח. השוטר עורך חיפוש ברכב שנמשך מספר דקות, ושוב פונה ומבקש מנאשם 1, אשר נצפה ממשיך לשוחח בטלפון למסור מספר הזהות שלו. נאשם 1 השיב כי תיכף מאן דהוא יעביר לו את מספר זהותו ורק כעבור כ 9 דקות מפניית השוטר אליו, נאשם 1 מסר את מספר הזהות שלו תוך שהוא מקריא אותו בעברית מתוך המכשיר הנייד שלו.

סמוך לאחר מכן (נומרטור 09.18) השוטר מודיע לנאשמים כי הם עצורים, ואלה בתגובה שאלו, **"למה?"**. השוטר מסביר להם בשל עבירת שב"ח, הנאשמים לא אומרים דבר בהקשר זה, ובתוך כך פונה השוטר לבעל הרכב ומודיע לו כי הוא מעוכב.

בין לבין, ומבלי שנשמע דבר וחצי דבר מפי הנאשמים באשר למקום הימצאותם, ומבלי שנראה ולו ברמז כי הם מפוחדים, מבולבלים, או מופתעים. פונה השוטר לנאשם 2 ושואל אותו אם יש לו אישור כניסה לישראל, ותוך שהנאשם עונה לשוטר, נכנס נאשם 1 לדבריו של נאשם 2 ואומר לו בשפה הערבית:

"תגיד שאנחנו לא יודעים איפה אנחנו" (נומרטור 09.53). סמוך לאחר מכן מכן השוטר מבקש לאזוק אותם רגלית, ובתוך כך שוב חוזר נאשם 1 תוך שהוא מרכין ראש לעבר נאשם 2 ואומר לו **"תגיד שאנחנו לא יודעים איפה אנחנו"** (נומרטור 10:28).

בהמשך, ובזמן שהשוטר מדווח על תפיסת שב"חים ומסיע ומורה לחייל שעמו לאזוק רגלית את הנאשמים. נצפה נאשם 1 כשהוא שוב מרכין ראש לעבר נאשם 2 ואומר לו: **"תגיד לו שאנחנו לא יודעים איפה אנחנו"**. בשלב הזה נאשם 2 פונה לבעל הרכב ואומר לו **"תגיד לו שאנחנו לא יודעים איפה אנחנו"** (נומרטור 10.44).

בשלב הזה, נאשם 1 החל לדבר במכשיר הנייד שלו, השוטר פונה אליו ואוסר עליו לעשות כן, מכבה לו את המכשיר. גם בשלב זה לא ניתן לראות ולו ברמז על הפתעה, תדהמה או אי הבנה מצד הנאשמים למתרחש סביבם.

לאחר שהשוטר מפנה את הנאשמים לרכב המשטרתי, משוחח עם בעל הרכב בקשר למיוחסלו, הוא פונה לנאשמים ואומר להם **"אתם הבנתם, אתם עצורים בגין כניסה לישראל..."** ונאשם 2 בתגובה אומר לשוטר, בקול רפה

ומהוסס "אנחנו לא יודעים איפה אנחנו" והשוטר בתגובה כלא מאמין משיב "כן כן", והדבר חוזר על עצמו בהמשך עם כניסתם לניידת המשטרה.

9. ניתן לומר כי הצפייה בסרטון לבדה מלמדת, במובהק וללא כל צל של ספק, כי הנאשמים יודעים, מודעים ומבינים היטב כי הם בתחומי מדינת ישראל.

כטענת התביעה, מתיעוד השתלשלות האירוע בתחנת הדלק עין בוקק כנצפה בסרטון, עולה במובהק כי הנאשמים עשו כל שניתן על מנת לעכב את בירור זהותם על ידי השוטר א', אשר העיד כי עשו כן בתקווה שיוותר ויניח להם. צפייה בהשתלשלות האירוע בתחומי תחנת הדלק מראה כי נאשם 1 שתק משך דקות ארוכות הגם שהתבקש מספר פעמים על ידי השוטר להציג תעודת זהות או מספר זהות, ועשה כן רק בחלוף כ 10 דקות ארוכות, במהלכן שוחח בטלפון, הסתובב במקום ושוחח עם נאשם 2.

נאשם 2 מצדו כבר בתחילת האירוע מוסר כי אינו זוכר את מספר הזהות שלו ומיד לאחר מכן, מבלי שנשאל, מוסר לשוטר כי הוא בן 13 שנים וחוזר על טענתו זו פעמיים ומאשר לא אחת לשאלת השוטר א' התמחה, כי הוא "באמת" בן 13 שנים, ולאחר מכן מוסר מספר שגוי מתוך המכשיר הנייד שלו ורק לאחר מספר פעמים להן נדרש השוטר לבדיקת המספר, מסר הנאשם מספר זהות שנמצא נכון.

יוצא איפה, כי רק בחלוף 12.21 דקות ארוכות מזמן שהתבקשו להציג תעודת זהות, עמוק בסיטואציה של עיכוב ותחקור ב"תחנת דלק עין בוקק" שבחלקו הדרומי של ים המלח, ורק לאחר שהשוטר מודיע על מעצרו - רק אז יוצאת בפעם הראשונה לאוזני השוטר אמירה רפה מפיו של נאשם 2 "לא יודעים איפה אנחנו".

גרסת הנאשמים

10. על פי ההלכה, מקרה בו הוכחו הנסיבות העובדתיות למעשה העבירה, כניסה ושהייה בישראל ללא היתר, **חזקה היא**, בהעדר הסבר סביר חלופי, כי זו בוצעה תוך מחשבה פלילית. בעניין דנו, כאמור, טענת הנאשמים לפיה הופתעו ונדהמו לגלות מפי השוטר כי הם נמצאים בתחומה של מדינת ישראל - קורסת כבניין קלפים אך מצפייה בסרטון ועדות השוטר.

גרסת הנאשמים להשתלשלות הדברים החל ממטרת הנסיעה עם בעל הרכב ועד נוכחותם בתחנת הדלק עין בוקק - נמצאה רחוקה מלהיות תמימה כטענת ההגנה. גרסת הנאשמים נמצאה בסתירה מוחלטת לעולה מעדותו של השוטר א' והצפייה בסרטון המתעד את ההתרחשויות והתנהלות הנאשמים מול השוטר כמפורט לעיל, כשבנוסף נמצא כי גרסתם אינה מספקת הסבר סביר להימצאותם בתחומי המדינה ואינה מתיישבת עם השכל הישר וההיגיון.

בהודעתו במשטרה מסר נאשם 1 סיפור מסגרת לפיו פגש את בעל הרכב, המסיע, בכפר בו הוא מתגורר, "נעלין" הסמוך לשוב "נ"לי" בו מתגורר בעל הרכב. לדבריו, הרכב של המסיע היה תקוע והוא סייע בידו באמצעות בן דודו לתקן את הרכב (החלפת מצמד). מכאן וכהכרת תודה הציע בעל הרכב להסיע אותו לטיול בעיר יריחו.

בכל הנוגע להימצאותו בתחנת הדלק "עין בוקק" שבדרום ים המלח מסר: **"לא ידעתי שאני בישראל חשבתי**

שנוסעים ליריחו (עמ' 3, ש' 8) ובהמשך " **...לא ידענו שזה אזור מדינת ישראל**" (עמ' 3, ש' 18-19).

בקשר עם הימצאותו בתחומי מדינת ישראל, בחקירתו הנגדית מסר: **"פתאום תפס אותנו משטרה אמר מה אתם בתוך הארץ אני אמרתי ככה איך אנחנו בתוך הארץ איך? איך אנחנו בתוך הארץ אנחנו לא יודעים"** (עמ' 38 ש' 18).

נאשם 2 בהודעתו במשטרה מסר כי הוא יודע שאסור להיכנס ולשהות בישראל ללא היתר אבל **"לא ידעתי שאנחנו בישראל"** (עמ' 3, ש' 18). ובהמשך, לשאלה הכיצד לא העיר לבעל הרכב על כי לא הביא אותם כמוסכם לטענתו לעיר יריחו, השיב: **"לא יודע הוא נהג לא יודע חשבנו שזה יריחו"** (עמ' 3, ש' 32) ובהמשך לשאלת החוקר הוסיף, כי לא שם לב שהוא לא בריחו מאחר והיה חשוק **"לילה לא שמתי לב"** (עמ' 3, ש' 34).

בחקירתו הנגדית מסר כי נאשם 1 התקשר אליו וסיפר לו על השתלשלות הדברים עם תיקון הרכב של בעל הרכב והכרת תודתו בהצעה לטיול ביריחו, הוא אישר הצטרפותו **"לסיבוב ליריחו אמרתי יריחו יאללה נוסעים בסדר. ולא ידוע, פתאום אנחנו בא זה אצל השוטר..."** [קרה מה שקרה והשטר הגיע וזה אמר אנחנו לא יודעים שאנחנו פה בארץ. אנחנו יודעים שאנחנו ביריחו וגם ביריחו שמה תחנות דלק כזה עם שלט ישראלי ...] (עמ' 47, ש' 4-10).

גרסת הנאשמים לפיה סברו לחשוב כי הם נמצאים ביריחו וכי הופתעו ונדהמו לגלות כי הם בתחומי מדינת ישראל, אינה מתיישבת עם התנהגותם בזמן אמת כעולה ומפורט מהצפייה בסרטון, ואינה סבירה בהינתן הימצאותם בתחנת דלק הנעדרת כל סממנים לרשות הפלסטינית, אלא וההיפך, בכניסה לתחנת הדלק ובתוכה מתנוססים שלטים מוארים בשפה העברית, כמו למשל, בפתח הכניסה לחנות הנוחות, שלט מואר בכיתוב **"תחנת עין בוקק"** וסמוך למשאבות הדלק על גבי בקבוקי מים מינרלים כתובים בגדול **"מי עדן"**, ולרבות עמוד המתנוסס גבוה בכניסה לתחנת הדלק, עליו פרסומות בשפה העברית.

לא רק זאת אלא שבכל אותן דקות ארוכות שנדרשו למסירת מספר הזהות שלהם, הם תושאלו על ידי שוטרים ישראלים, בשפה העברית תוך שהשיבו בשפה העברית כנגד עיניהם עומדת ניידת משטרת ישראל.

טענת ההגנה בסעיף 17 שבסיכומיה ולפיה ברגע שנעצרו הנאשמים כשהם ברכב של בעל הרכב ליד תחנת דלק עין בוקק **"נדהמו לגלות שהם לא בדרך ליריחו"** וכי בסרטון ניתן לראות כיצד הם **"נראים זועקים לשוטר שאינם יודעים היכן הם, אולם השוטר השתיק אותם בזעם"** אינה נכונה בלשון המעטה ורחוקה מאוד ממה שנראה בסרטון. זאת ועוד, לטענה כי הנאשמים לא ירדו מהרכב אין לשנות מהעובדה כי שהו בתחומי המדינה, והטענה כי מדובר בשעת לילה מאוחרת אינה מתיישבת עם העובדה כי השניים שהו בתוך הרכב שנמצא במקום מרכזי בתחנת דלק מוארת שעל סממניה הישראליים הורחב לעיל.

התנהגות הנאשמים כעולה מסרטון מצלמת הגוף ומעדותו המהימנה של השוטר אינה דומה ולמעשה רחוקה מאוד מהתנהגות הצפויה מאדם שאינו מבין היכן הוא ו/או מופתע לגלות שהוא במקום אחר מזה שסבר. ההיפך הוא הנכון, התנהגות הנאשמים הדוברים את השפה העברית וכמתואר לעיל, לרבות העובדה כי בכוונת מכוון עיכבו העברת מספרי הזהות שלהם לשוטר משך דקות ארוכות, התנהגותו המפלילה של נאשם 2 אשר חזר וטען כי הוא בן 13 שנים בעודו בן 26 שנים, ואישורו לבעל הרכב כי הם נמצאים בעין בוקק, מלמד על הבנתם את הסיטואציה ובוודאי על כי היו מודעים

למעשיהם ומיקומם בתחומי ישראל.

בעדותם של הנאשמים נמצא לא מעט סתירות פנימיות וחיצוניות בסיפור המסגרת, עליהם עמדה התביעה בסיכומיה (כך למשל, בפער בעדות השניים ביחס לסכום הכסף שנדרש לתיקון הרכב, היכרות קודמת שלהם עם בעל הרכב).

בכל הנוגע לנאשם 1 עליו נלמד מהסרטון כי נמנע מלמסור את מספר הזהות שלו דקות ארוכות ואף חזר ושידל את נאשם 2 לומר כי הם לא יודעים איפה הם נמצאים - זה בעדותו בבית המשפט חזר על סיפור המסגרת בקשר עם נסיבות פגישתו עם בעל הרכב, ובאשר ליציאתו יחד עם נאשם 2 לטיול עם בעל הרכב ליריחו, נשאל בחקירתו הנגדית, כמה זמן ארכה הדרך עד להגעתם למקום בו נתפסו, השיב **"שעתיים ככה"**. משהתובע הביע תמיהתו ושאל **"שעתיים?"**, השיב הנאשם: **"שעתיים שלוש"** (עמ' 31, ש' 11-12) בהמשך חקירתו, כששוב נשאל האם נכון כי הנסיעה ארכה שעתיים עד שעתיים וחצי שלוש, השיב הנאשם כי הדרך הייתה ארוכה **"שלוש ארבע שעות דרך רחוק"** (עמ' 32, ש' 8).

לא בכדי זגזג הנאשם בקשר עם זמן הנסיעה ברכב עד תפיסתם בתחנת הדלק עין בוקק, שכן כל חישוב זמני הנסיעה כנטען על ידי התביעה מלמד על אי סבירות בגרסת הנאשמים. זאת בהינתן כי זמן הנסיעה הנדרש מנעלין ליריחו הוא פחות משעה, ודרך ירושלים (כפי שמתאר בסרטון בעל הרכב) שעה אחת, ואילו זמן נסיעה הנדרש עד לעין בוקק הוא כשעתיים, וכל זאת, בשים לב כי בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי יצאו עם בעל הרכב ברכב מכפר נעלין סמוך לשעה 22:00- 21:30 (ביום 01.04.2021) ותפיסתם בתחנת עין בוקק הייתה ביום 02.04.2021 סמוך לשעה 01:14 קרי, הנסיעה ברכב עד תפיסת הנאשמים ארכה למעלה מ 3 שעות.

הנאשמים לא הסבירו את המרחק הניכר בין העיר יריחו הממוקמת כ 10 ק"מ מצפון לים המלח שלטענתם היו בדרכם אליה, להימצאותם בתחנת עין בוקק, הסמוכה לחוף ים המלח באזור בתי המלון שבדרום ים המלח. הסברם הנועץ בין היתר בכך שהנסיעה הייתה בשעת לילה אינו מספק בנסיבות בהם חלק ניכר מהנסיעה ובעיקר זו לעין בוקק הייתה על כביש 90 ובסביבת בתי המלון המצויים באזור זה. בהקשר זה טענת ההגנה בסיכומיה ולפיה כל רצונם וכוונתם של הנאשמים היו לנסוע **"ליריחו ים המלח"** אינה סבירה בהינתן מיקומם של יריחו וים המלח ולרבות כי תחנת עין בוקק הממוקמת בדרום ים המלח.

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בהינתן כי הנאשמים אישרו בחקירתם כי במהלך הנסיעה עברו דרך מחסום אחד לפחות, ואשר לעובדה כי לטענתם לא נבדקו אין לתמוה בהינתן כי הנהג המסיע הינו אזרחי ישראל, יהודי.

אשר לנאשם 2 - זה כאמור נראה ונשמע בבירור אומר לשוטרי כי הוא בן 13 שנים סמוך לאחר שהתבקש להציג תעודת זהות. כשעומת בעניין בחקירתו הנגדית, הסביר: **"לא רציתי להגיד 13 רציתי להגיד 26"** (עמ' 3, ש' 36). לשאלה חוזרת השיב: **"הצילום של תעודת הזהות בטלפון הראיתי לו"** (עמ' 4, ש' 38) ובהמשך, משהוטח בו כי מסר מספר פעמים כי הוא בן 13, כבר השיב אחרת: **"לא יודע הייתי שתוי אולי אמרתי לו אולי מפחד"** (עמ' 4, ש' 40). הנה, גם במהלך חקירתו הנגדית, הנאשם אינו דובר אמת, שכן את מספר הזהות שלו מסר כעבור דקות ארוכות ורק משהבין כי ניסיונו להכשיל את השוטרי במידע המוטעה שמסר - לא יצלח לו, ובהינתן כי לא באמת היה שתוי או תחת השפעת אלכוהול, כעולה מעדות השוטרי בהקשר זה וכפי שניתן להתרשם באופן חד משמעי בהתנהגותו כמתואר לעיל.

אשר לסיפור המסגרת לפיו כהכרת תודה על סיועו של נאשם 1 בעל הרכב, יהודי, הציע לקחת את השניים, לטיול ביריחו, עיר פלסטינית, בשעת לילה מאוחרת, לא רק שאינו מתיישב בכלל עם גרסת בעל הרכב לשוטרי כעולה

מהסרטון, אלא שתחילה טענו להצעתו לטיול ביריחו: "הוא אומר שלקח אתכם טרמפ?", השיב "לא, תיקן את הרכב והיה מרוצה ואמר שייקח אותנו ליריחו" (עמ' 4, ש' 55). ומאוחר יותר הוסיפו וטענו כי אמר שייקח אותם לים המלח ביריחו: "אני לא יודע הוא אמר לי ליריחו לים המלח שמה יש ים מלח ביריחו אמרנו בסדר אין בעיה..." (עמ' 40 ש' 14).

כך או כך, גרסת הנאשמים אינה סבירה ובעיקר בעייתית, בין בהינתן המרחק בין יריחו לצפון ים המלח, בין אם בהינתן כי הם נתפסו בדרום ים המלח, עמוק בשטחי תחומה של מדינת ישראל, בתחנת הדלק עין בוקק, הסמוכה לחוף הים באזור המלונות ובמרחק של כ-87 ק"מ מהעיר יריחו.

בכל הנוגע לטענת ההגנה למחדלי חקירה, בזו לא נמצא ממש. ראשית אין בעובדה שהתביעה לא מצאה לנכון להעיד את נהג הרכב כעד תביעה, כשלעצמה אינה מהווה מחדל ובטח לא חקירתי. בהקשר זה יש לומר כי לתביעה הפרוגטיבה להביא ראיותיה לרבות את עדיה וכל זמן והיא סבורה כי יש בכלל התשתית הראייתית כדי לבסס הרשעה. כך סברה התביעה במקרה דנן ובצדק. עדותו של בעל הרכב, אשר נגדו הוגש כתב אישום בנפרד בעבירה של הסעת שב"ח, לא נדרשה לתשתית הראייתית עליה התבססה הרשעת הנאשמים. בכל מקרה, נזכיר כי בתשובת הנאשמים לכתב האישום, ההגנה ציינה כי תזמן את בעל הרכב ומזכירות בית המשפט נדרשה להנפיק לו הזמנה לדין. לא רק זאת, אלא שהתביעה סייעה בידי ההגנה עת מסרה את כתובתו המעודכנת של בעל הרכב בעיר אילת. בעל הרכב לא אותר אם כי לא נמצא כל מאמץ ולו סביר של ההגנה לעשות על מנת לאתרו, וניתן לומר כי מעבר להצרת ההגנה על כי תעמוד על העדת בעל הרכב, לא עשה מספיק בהקשר זה, ועל כן, אין להגנה להלין אלא על עצמה. בהקשר זה נוסף כי שכטענת התביעה, מקום בו ההגנה לא עמדה על זימונו של עד מטעמה, ולדבריה, עד מרכזי שיכול היה לשפוך אור ולתמוך בגרסת הנאשמים, כי אז יש בכך לכרסם בגרסתם ולחזק את ראיות התביעה.

סיכום כלל הדברים האמורים, התביעה עמדה בנטל הראייתי והוכיחה (יסוד עובדתי ונפשי) מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמים נכנסו לישראל ושהו בתחומיה שלא כדין ביום 2.4.19, וכמפורט בכתב האישום.

10. עבירה של הפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו - זו מיוחסת לנאשם 2 בלבד וכבר נאמר כיהתביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הפריע לשוטר במילוי תפקידו, עת התבקש להציג תעודת זהות, הציג עצמו כבן 13 שנים. אין חולק בין הצדדים כי הנאשם מסר לשוטר ולא פעם אחת, כי הוא בן 13 שנים בעוד הוא בן 26 שנים. הנאשם עשה כן עת התבקש להציג תעודת זהות, ומבלי שנשאל לגילו. בהקשר זה יש לומר כי טענת ההגנה לפיה ספק אם "בהתנהלותה הרגעית" של נאשם 2 אשר רצה לומר שהוא בן 26 ויצא לו 13 ואשר "תוך דקה" הציג בפני השוטר צילום תעודת זהות, יש מספיק כדי לבסס כוונה להפריע לשוטר ולהכשילו בתפקידו - אין בה ממש ודינה להידחות:

ראשית, ברי מהתנהגות הנאשם וטענתו כי הוא בן 13 שנים, כי כוונתו הייתה להכשיל את השוטר בתפקידו. המדובר בעבירת שב"ח מובהקת ולא בהתנהלות רגעית. הנאשם התבקש להציג תעודת זהות, טען שהיא בבית וסמוך לכך טען כי הוא בן 13 שנים ולא בכדי שכן מדובר בנאשם שממדי גופו קטנים. הנאשם לא נשאל בן כמה הוא אלא על דעת עצמו, על מנת "להוריד" מעליו אל השוטר, הציג עצמו כבן 13 שנים, וחרף תהייתו של השוטר וכשניכר כי השוטר לא מאמין לו, הנאשם התעקש וטען כי הוא בן 13 שנים.

שנית, ההגנה טועה בטענתה כי תוך דקה הציג הנאשם תעודת זהות.

שלישית, הנאשם לא היה תחת השפעת אלכוהול, וכל הפחות ההגנה לא הוכיחה אף לא עוררה צל צילו של ספק כי היה תחת השפעת אלכוהול, מה גם שמהסרטון עולה בבירור שהנאשם פיכח, מבין ומודע לסיטואציה בה הוא נתון.

רביעית, הנאשם נעצר כעבור 12.5 דקות, ואילו טענתו כי הוא בן 13 שנים אמר בפני השוטר סמוך לאחר שהתבקש בפעם הראשונה להציג תעודת זהות.

חמישית, הנאשם לא שיתף פעולה עם השוטר, ההיפך הוא הנכון, הנאשם עשה כל שבידו לעכב בירור זהותו, תוך שבכוונת מכוון מוסר פרטים שקריים בנוגע לגילו.

סוף דבר -

התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים, תושבי כפר נעלין שבשטחי הרשות הפלסטינית, נכנסו לישראל ושהו בישראל שלא כדין, ביום 2.4.19 ועל כן אני מרשיעה כל אחד מהנאשמים בכניסה לישראל שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

בנוסף, הוכיחה התביעה מעבר לכל ספק סביר, כי נאשם 2 הפריע לשוטר א.א במילוי תפקידו, ועל כן אני מרשיעה אותו בהפרעת שוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

נחתמה היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים